

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. II. Jesus Christus illuminat, & convertit Ninivitas per Prophetam Jona.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

ARGUMENTUM.

JESUS CHRISTUS illuminat & convertit Ninivitas per
Prophetam Jonam.

ARTICULUS II.

Diodorus Si-
culus lib. 3.
rerum antiq.
c. I.

Qualis civitas
fuerit Ninive.

NINIVE erat civitatum maxi-
ma, qualis unquam ædifi-
cata fuerat in terrâ, & forsân
post illam non est, quæ adæ-
quet ipsam vel amplitudine, vel
magnificentiâ. Fuit exstructa à
Nino Rege Assyriorum, è cujus
nomine sortita est quoque de-
nominationem Ninive. Muri
ipsum continebant sexaginta mil-
lenos pedes, id est, viginti mil-
liaria Gallica in rotunditate &
circuitu; centum pedes in alti-
tudine, tantæque erant latitudi-
nis & crassitiei, ut ternæ unâ
fronte Rhedæ incedere illic pos-
sent commodissimè: Erat mu-
nita turribus quindecies cente-
nis, continente quâlibet in alti-
tudine pedes ducentos; tantâ
scatebat populi multitudine, ut
videretur esse congregatio uni-
versalis totius generis humani.

Sed juxta morem magnarum
civitatum, multitudo criminum
ejus longè transcendebat multi-
tudinem habitatorum; eousque
ascendebant ipsius iniquitates,
ut superarent plurimùm muro-
rum turriumque quibus cinge-
batur, sublimitatem: nulla erat
illic veri Dei notitia, incognita
erat veritas, omnes inde exula-

bant virtutes, & cuncta ex ad-
verso dominabantur vitia: jus
ibi dicebatur nullum, nulla sta-
tuebantur proemia bonis, decer-
nebantur nulla supplicia malis:
cunctæ bonæ leges erant illic
abolitæ, prorsus extinctæ, nec
alias agnoscebat quisquam quàm
illas indomitorum suorum affe-
ctuum ac desideriorum.

Ecce tibi Niniven mundi abo-
minationem, quæ sola erat
idonea ad fatigandum omnem
patientiam cæli, addendumque
illi stimulos, ut sua, intorqueret
fulmina super universum orbem.
Verùm sicut egregiè dicit san-
ctus Basilius Seleuciensis, iniqui-
tates & flagitia Ninives, quæ
transcenderant omnes naturæ
limites, non adæquabant adhuc
infinitam magnitudinem mise-
ricordiarum Dei, nec gratiarum
Redemptoris JESU Christi, qui
in arcanis æternitatis suæ esse
voluit Salvator omnium pecca-
torum: hinc suas illis per infi-
gnem quemdam Missionarium
ingreditur Ni-
offert gratias, vel potius ipsemet
niven in per-
affert illas usque in civitatem ip-
sona Jonæ.
forum in persona Jonæ.

Quamvis enim verum sit, ipsum
semper locutum fuisse in omni-
bus

Basilius Se-
leuc. orat.
120.

JESUS CHRISTUS
ingreditur Ni-
niven in per-
sona Jonæ.

Jonas erat fi-
gura specialis
Jesu Christi.

bus Prophetis; nihilominus de nullo tantam habemus certitudinem sicut de hoc; cum ipsemet Jesus insinuare nobis in Evangelio voluerit, Jonam esse figuram sui, seque esse veritatem in ipso loquentem. Nonne promittebat Judæis volentibus ab ipso videre miracula, quod vellet illis ostendere majora, quam illud Jonæ Prophetæ: Fuit is tribus diebus absorptus à mari, & quasi sepultus in ventre ceti, & nihilominus non devoravit ipsum mors: sed post tres dies totidemque noctes ipsum vivum supra littus evomit balæna. Adumbrabat hoc insigne illud miraculum Jesu Christi tres omnino dies commorantis in sepulchro, quem cum mors deglutisset in cruce, non devoravit ipsum in sepulchro; siquidem post tres dies propriâ suâ resuscitatus est virtute. Ecce tibi Jonam in Jesu Christo, velut figuram, quæ obvelabat veritatem; Et ecce tibi Jesum Christum in Jona, velut veritatem in suâ figurâ. Hinc etiam interpretes sacræ scripturæ tradunt, Jonam fuisse unum ex iis, qui resurrexerunt cum Jesu Christo, & ascendisse corpore & animâ cum ipso in cælum: unde & nomen ejus insertum est catalogo sanctorum.

Cornel. à La-
pide.

Existimandum igitur est, quod, quando videtur Jonas ingre-

diens Niniven, sit ipsemet Jesus Christus, afferens illis lumen veritatis ad dissipandum tenebras ignorantiae ipsorum, & inspirandum illis affectum poenitentiae, quâ mediante eximerentur à servitute peccatorum suorum: Consulto voluit Deus apparere ibi Jonam, velut incognitum. Quisnam est hic? Nescitur, nisi quod sit extraneus, nullo stipatus comitatu & nihil ferme habens splendoris, parum existimationis. Unde veniat, non constat, nisi quod dicatur, evomuisse ipsum piscem magnum nostra super littora. Quid acturus negotii? Locuturus nobis de Deo, quem non novimus, & ipsius nomine minitaturus nobis, quod intra quadraginta dies civitas nostra sit subvertenda, demolienda, solo æquanda.

Quâ ratione debebant recipere hunc hominem, juxta usitatum rerum humanarum curriculum? Aliqui dixissent: Est stolidus; irridendus est ergo velut expertus rationis: dixissent alii; Temerarius est & insolens, dum intentare nobis minas audet, quas sustineremus neutiquam, profectas licet à potentissimo, quem foveat tellus, Monarcha: Quænam enim sit tanta potestas, cui sint vires nostram demoliendi urbem, quæ sibi in terris non habet æqualem? Alii dixissent: seditiosus est, perturbare nos,

Quare Jonas
apparuit in
Ninive velut
pauper & incog-
nitus.

Quantum
prodigium,
quod Jonas
non statim
ab initio sit
occisus à Ni-
nive.

nos volens & feminare inter nos discordias; obruatur lapidibus vel discerpatur in frusta vel manifestus totius civitatis adversarius; & fortassis ceu terræ vermiculum obtrivissent ipsum, nisi Deus obtulisset. Et profectò genus est quoddam miraculi, quòd mox ab initio non ita exceperint ipsum; erant enim homines omninò absorpti voluptatibus, qui occini sibi ea non sinebant, quæ quidquam pariebant fastidii: Erant homines arrogantes, quibus inolitum non erat ejusmodi tolerare & absorbere minas. Rex, qui tunc sedebat ad clavum in Ninive, erat Sardanapalus, juxta observationem sancti Augustini & sancti Hieronymi, qui scribunt, Jonam contemporaneum fuisse Prophetis Abdiæ, Oseæ, Joëli & Amos, sub regno Ieroboam & Azariæ Regum in Israël, paulò ante foundationem Urbis Romæ. Et Sardanapalus eodem tempore regnabat in Ninive, ubi fuit ultimus Regum Assyriorum, juxta mentem Eusebii & sancti Augustini, omniumque Historicorum profanorum, qui illa descriperunt tempora.

Sufficit solum pronuntiâsse nomen Sardanapali, ad intelligendum, quam bruta tunc inundârint facinora, infames spurcitiæ, sordes abominandæ tum in Rege, tum in plebe, cum

hæc plerumque illius premat vestigia, ad ipsius se componat exempla. An deterior in toto mundo poterat esse dispositio ad excipiendum benigne pauperem quemdam & simplicem Missionarium, & hunc quidem incognitum, qui in mandatis habebat prædicare illis pœnitentiam, cum comminatione infligendæ calamitatis, quæ excogitari poterat, crudelissimæ? Ipsemet Jonas, qui velut homo cuncta hæc obstacula probè considerabat, haud leviter ab inusitatâ hæc abhorrebat provinciâ, à Deo sibi impositâ; intuebatur hoc consilium velut impossibile, & periculum ex eo sibi imminens velut inevitabile; ita ut percussus terrore attentaverit consulere sibi fugâ, seque abscondere à facie Domini, ut se fastidiosâ hæc exoneraret provinciâ; extra culpam se credens ponendum, quòd videret omnes suas vires humanas fore impares huic negotio exantlando.

Bonum equidem hoc foret, Jona, si ipsimet tibi exequendum incumberet id munus. Sed, ut verum fatear, Jonas non erat Jonas, id est; Jonas, qui oculis conspiciebatur humanis, quiq̃ue loquebatur voce sensibili ad aures corporis, non erat verus Jonas magnus ille cœli Missionarius, qui operari debebat

Tttt

conver-

Jesus Christus
erat verus Jo-
nas, qui con-
vertebat Ni-
nivea.

S. Aug. de
civit. lib. 18.
c. 27.
S. Hieron. su-
per Amos,

Difficultates
missionis Jo-
næ,

conversionem Ninivitarum. Erat JESUS Christus ipsemet, qui id moliebatur negotii, absconditus sub tenui ac debili Jonæ specie, velut veritas sub suæ involucri figuræ. Erat Verbum Omnipotens Dei Patris sui, quod splendore verbi sui concusserat tremore totam civitatem Niniven, à Rege usque ad incolarum novissimum. Erat misericordissimus omnium peccatorum Salvator, qui suas ipsis afferebat gratias usque ad cordis intima, feriente exterius ipsorum aures voce suâ. Erat lux vera, quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum, conspiciendam se exhibens in Propheta suo, velut sub tenui nube; illorum mentibus non solum afferens splendidum lumen veritatis, sed etiam accendens ignem omnino divinum, calorem vivificantem in anima & corde eorum, sicut

In Psal. 13.

egregiè dicit S. Augustinus: *Ipsum enim penetravit verbi calor.*

Et nonne constat nobis, neminem convertere posse peccatores, nisi illum, qui conferre suam ipsis potest sanctificantem gratiam? Nonne verum est, neminem salvare posse, nisi solum Salvatorem? Quando igitur conversam video Niniven per prædicationem veritatis, dico: Ecce JESUS Christus, ipse lux est, quæ illuminat omnem homi-

nem venientem in hunc mundum; ipse est, qui suos ipsis aperuit oculos. Quando salvam intueor ipsam per sanctissimæ opera poenitentiae, dico: Ecce opus gratiae Salvatoris hominum. Jam unicus hic Salvator peccatorum est JESUS Christus; certum igitur est, ipsum illic fuisse in persona Jonæ: ostendit ergo ab initio, se æquè Deum esse gentilium ac Judæorum: procuravit igitur salutem amborum, suas utrisque conferens gratias, cum veram pro omnibus habuerit moriendi voluntatem. Ecce tibi jam aliquid; sed plus est, si consideres ipsorum opera, quæ ratione se gesserint in exercenda admirabili hæc poenitentia; luculenter perspicias JESUM Christum ipsis prædicantem, ipsosque convertentem, & Jonam tuis subducturum se oculis.

Jonas non prædicavit per quadragesimam integram in Ninive, non contextuit longos ipsis sermones; sed quinque aut sex enuntians verba voce elatâ, validâ ac robustâ, per omnes magnæ hujus civitatis plateas, clamavit continuo, nihil capiens quietis per diem integrum: *Adhuc quadraginta dies, & Ninive subvertetur. Adhuc quadraginta dies, & Ninive subvertetur. Adhuc quadraginta dies, & Ninive subvertetur.* Ecce totam ipsius, quæ in Scri-
ptura

Jonæ. 3.

Prædicatio
 Jona fuit bre-
 vis & incapax
 ad converten-
 dos Niuivitas.

ptura refertur, concionis feriem.
 Et res mira! omnes se ita sensē-
 re commotos, ut omnes à Rege,
 usque ad novissimum populi
 tam memorandæ ceperint con-
 silia pœnitentiæ, cujus memo-
 riam cuncta per sæcula nulla
 deletura sit oblivio. Rex è suo
 descendit folio, prosternit se ge-
 nibus & facie in terram, & exu-
 tus purpuram induit se cilicio,
 diademate deposito aspergit ca-
 put cinere, suūque incipit
 percutere pectus, effusus in la-
 crymas inclamat misericordiam:
 Regis exemplo omnes quòque
 Magnates, sacco induti & cili-
 cia humiliarunt se coram Deo;
 quorum vestigiis insists omnis
 populus, cooperti sacco appa-
 ruerunt omnes & conspersi ci-
 nere: à *majori usque ad minorem.*
 Omnes, omnes, nullo excepto,
 à maximo usque ad minimum,
 lacrymarum inundarunt diluvio
 totam civitatem, ut accensum
 extinguerent ignem iracundiæ
 magni Dei.

Magna pœ-
 nitentia Ni-
 uivitarum.

Ex mandato Regis indicitur
 jejunium universale, à quo exi-
 mitur nemo, idque tam seve-
 rum, ut inhibitu fuerit & cun-
 ctis viris & cunctis fœminis, ipsis
 etiam infantibus, quin immò ip-
 sis jumentis, capere quidquam
 aut cibi aut potūs, nec aquæ
 quidem guttulam. Matres sua
 non porrigebant infantibus ube-
 ra, & omnes bestia suo destitu-

ta manebant alimento: misera-
 biles infantium clamores, hor-
 ribiles jumentorum omnium
 mugitus, juncti gemitibus & la-
 crymis omnium peccatorum,
 constituerunt velut exercitum
 sanctum ad opponendum se ira-
 cundiæ Dei; tantique roboris
 ipsorum fuerunt machinationes,
 ut Omnipotentis Dei exarmarent
 justitiam, excusserint ipsi è ma-
 nibus fulmina, quibus contere-
 re illos jam fuerat accinctus. Tan-
 dem piâ quâdam violentiâ coë-
 gerunt ipsum, ut largiretur om-
 nibus benignam, quam efflagi-
 tabant, misericordiam.

Quæro jam, quæ est hæc vir-
 tus, cui robur erat tam ingen-
 tia operandi prodigia in tantâ
 multitudine hominum scelerato-
 rum, idololatrarum, converso-
 rum in jumenta suorum turpi-
 tudine vitiorum? Erantne quin-
 que hæc aut sex verba ex ore
 visibilis hujus Jonæ, quem aspi-
 ciebant coram, profecta? Non
 utitur ipse aliquâ sermonis con-
 cinnitate, ut suis consentire fa-
 ciat illos votis; & omnes con-
 sentiunt, omnes flectuntur, con-
 vincuntur omnes: non allegat
 ipsis ullam rationem, vel ullum
 motivum, quò extimulentur
 ad amplectendum pœnitentiam,
 & omnes unanimi sensu ample-
 ctuntur illam. Non lætat illos
 vel spe minima obtinendi indul-
 gentiam à Deo, si exquirent
 illam;

Minabilis
conversio
Ninivitarum.

illam; & omnes summam concipiunt animo fiduciam, obtenturos se misericordiam. Quis tam repente operatur hæc omnia in cordibus obcecatis, depravatis, prorsus obduratis in omni malitiæ genere? Quis non videt, hunc esse non posse pauperem hunc ac simplicem hominem, quem nuncupant Jonam? Haud parum fuisset, si duos vel tres solummodo movere potuisset ex iis per pauca hæc, quæ prolocutus est, verba. Sed intuetur usque ad cordis intima commotos, transfixos & confossos, confessosque se reos ipsos omnes, omnino mutatos in homines alios, veluti de novo creatos, omnes sanctâ contra se ipsos accensos indignatione, & desiderio ulciscendi de se tanto cum rigore injuriam Dei; & unico verbo, omnes conversos, omnes, omnes, nec unico quidem excepto: ubi est tantæ potestatis virtutis ad producendum effectum tam prodigiosum, tamque cunctis inauditum factis?

Tota conversio Ninivitarum attribuitur Jesu Christo.

Tu non es Jona visibilis ac mortalis, Tu solus es, ô Verbum adorandum, Veritas æterna; Tu es, Omnipotens Redemptor hominum; Tu ipse es, ô JESU, qui præsens ibi eras, absconditus sub tenui Prophetæ hujus specie ac formâ: divina tua erant lumina quæ in mo-

mento penetrârunt ipsorum animos, ipsorum corda, ipsisque ob oculos posuerunt suorum enormitatem criminum, & æternorum suppliciorum, quæ promeriti fuissent, magnitudinem, ad incutiendum illis judiciorum tuorum timorem; erat quoque bonitatis tuæ æternæ indulgentia, quæ animabat ipsos ad concipiendam spem miserationum tuarum. Quando ergo apparet nobis effectus omnino manifestus, tamque stupendus, ut omnes facultates humanæ simul unitæ ipsi producendo forent impares; ubi est cæcus, qui non videat, digitum Dei esse hic? Ecce tibi salutem universalem totius civitatis; est ergo Salvator universalis omnium peccatorum, qui operatus est illam: Id certum est mihi, id video, dubitare de eo non possum.

Verum est, concludit Onesimus, luculentum hoc esse experimentum, quod JESUS CHRISTUS se æquè monstraverit Salvatorem gentilium ac Judæorum. Et licet historias non habeamus circa ea, quæ fecit in favorem omnium aliarum nationum infidelium, neque legamus, quod miserit illis quoque Prophetas ac Prædicatores, ad convertendum ipsos: nihilominus merito dubitare haud licet nobis, quin supeditaverit ipsis vel per seipsum, Credere possumus, JESUM CHRISTUM laborasse in conversione omnium gentilium ante Incarnationem,
vel

vel per aliam viam nobis incognitam, omnia ad consequendam salutem suam media necessaria, cum articulus sit fidei, ipsum universalem esse omnium peccatorum Salvatorem; nulla mihi dubitandi suppetit ratio, quin exercuerit semper secundum omnem charitatis suæ latitudinem, impositum sibi Redemptoris munus ac officium. Si dicatur mihi: unde id nōsti, cum nullum nobis extet hāc super re in antiquis historiis testimonium; Respondebo: me magis credere cordi ipsius ardentem salutem omnium peccatorum

desideranti, quātm crederem cunctis hominum narrationibus: Nonne enim constat, non omnia, quæ facta sunt, esse quōque calamo consignata?

Unum est, quod admiror, adjungit Onesimus. Et est, quod cum ipsemet laboraverit in persona & omnino manifeste in procuranda salute nationis Judaicæ, quibus velut Messias fuerat promissus, tam paucos tamen converterit ex ipsis. Ah! ut hoc efficeret, quid non fecit? Audi, quid mihi hāc in re stupendum, & consideratione dignum videatur.

ARGUMENTUM.

Magnus zelus, quem Jesus Christus ostendit pro conversione Judæorum.

ARTICULUS. III.

Quid non fecit ad lucrandum rebellē ac protervum hunc populum? Nutriērat ipsos per omnem elapsorum faculorum seriem promissionibus, quod venturus ad ipsos, & daturus se totum ipsis esset; sed eodem tempore admonuerat illos calamitatis in quam dilapsuri essent in maxima felicitate suā constituti per hoc, quod, postquam ipsum tamdiu expectārent, tamque ardentem desiderārent absentem, repudiaturi, nec admissuri essent presentem.

Ut contra hanc calamitatem Judæi habere præcaveret ac prospiceret ipsis, bant promissionem Messias, & vaticinium, quod ipsum repudiaturi essent. depingi se fecit sub pluribus figuris, quarum nonnullæ exhibebant divinas ipsius excellentias, aliæ abjectiones & infirmitates ipsius humanas; ut ipsum agnoscerent, nec admirarentur videntes in ipso tantas excellentias, tantasque abjectiones, tantum potentia, tantumque infirmitatis; videntes conficere ipsum opera, quæ possibilia non sunt, nisi Deo, veluti miracula; & iterum videntes tolerare ipsum mala,